

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 303/25
11.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Благомир Живковић, адвокат из Лазаревца, ул. Воке Савић бр.5г, против туженог АД ЕПС Београд, Огранак РБ Колубара, Лазаревац, ул. Светог Саве бр.1, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 224/22 од 20.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.4.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 224/22 од 20.11.2024. године у делу става првог изреке за накнаду штете услед незаконитог удаљења са рада, за период од 15.11.2016. године до 31.7.2018. године, од 1.1.2019. године до 31.3.2019. године, и од 1.10.2019. године до 27.12.2019. године, и уплату за тужиоца доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за ПИО на досуђене новчане износе за период од 15.11.2016. године до 31.7.2018. године, од 1.1.2019. године до 31.3.2019. године, и од 1.10.2019. године до 27.12.2019. године, и у том делу жалба туженог се **ОДБИЈА**, као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 224/22 од 20.11.2024. године у преосталом делу става првог изреке и ставу другом изреке и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 224/22 од 20.11.2024. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете услед незаконитог удаљења са рада, за период од 15.11.2016. године до 27.12.2019. године, исплати појединачно одређене месечне износе, у вредности и са

законском затезном каматом, као у садржају тог става, те да на досуђене новчане износе уплати за тужиоца доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за ПИО, да на име накнаде за рођење трећег детета исплати износ од 115.000,00 динара, са законском затезном каматом од 6.11.2017. године, па до исплате, на име враћања зајма који је отписан свим запосленима исплати износ од 72.200,00 динара, са законском затезном каматом од 18.2.2017. године, па до исплате, на име накнаде за новогодишње пакетиће исплати износ од 56.000,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе, па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 385.294,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу код туженог, распоређен на радном месту "руковаоц помоћне механизације прве групе". Решењем туженог од 10.11.2016.године, тужиоцу је отказан уговор о раду, а пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 103/19 од 26.3.2019.године, правоснажном дана 13.11.2019.године, поништено је као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду којим је тужиоцу престао радни однос и обавезан тужени да тужиоца врати на радно место "руковаоц помоћне механизације прве групе". Тужилац услед незаконитог отказу уговора о раду, у периоду од 15.11.2016. године до 27.12.2019. године, није био запослен код туженог, што међу странкама није било спорно. Из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област Љиљане Адамовић од 23.8.2023.године, која је обрачунала висину зараде коју би тужилац остварио да је остао да ради код туженог, утврђено је да висина изгубљене зараде тужиоца, за период од 15.11.2016.године до 27.12.2019.године, износи укупно 3.531.499,10 динара. Појединачни месечни износи и датуми доспећа приказани су у табели уз налаз и мишљење вештака. Суд је прихватио налаз и мишљење судског вештака за економско-финансијску област као јасан, разумљив и дат у свему према правилима струке, на који парничне странке нису имале примедбе. Из дописа ..., утврђено је да је тужилац, као запослен код ..., у периоду од 27.8.2018. године до децембра 2018. године, примио укупно

104.104,00 динара и од априла 2019. године до септембра 2019. године, код истог послодавца примио износ од укупно 149.088,00 динара. Тужилац има дете, рођено 6.11.2017. године. Тужилац је на рачун туженог уплатио износ од 72.200,00 динара, који је претходно примио на име зајма за 2014. годину, који зајам је након тога Одлуком туженог отписан свим запосленима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду одредбе члана 191. став 1, 2. и 3. Закона о раду, првостепени суд је нашао да је тужени дужан да тужиоцу накнади штету у виду изгубљене зараде, а која се умањује за износ прихода које је тужилац остварио код другог послодавца ..., па је усвојио тужбени захтев за накнаду штете на име разлике у заради, за период од 15.11.2016.године до 27.12.2019.године. На досуђене износе, тужиоцу је досуђена и законска затезна камата, од доспелости до исплате.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и у делу за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање РФ ПИО за наведени период.

Првостепени суд је закључио да тужиоцу припада право на накнаду за рођење трећег детета и накнаду за новогодишње пакетиће, јер би те накнаде примио да му није незаконито престао радни однос, те да није реч о бонусима, наградама и другим примањима по основу доприноса пословном успеху послодавца на које тужилац сходно члану 191. став 2. Закона о раду нема право.

Према оцени првостепеног суда, основан је тужбени захтев тужиоца и у делу за исплату износа од 72.200,00 динара, који је тужилац уплатио туженом, а који је претходно примио од туженог на име зајма, јер да је био у радном односу код туженог, тужилац овај износ не би морао да уплати туженом, а који зајам је након тужиочеве уплате Одлуком туженог отписан свим запосленима.

Из наведених разлога, првостепени суд је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

На основу овако потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, у потврђеном делу, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Према одредби члана 191. Закона о раду ("Службени гласник РС" број 24/05...75/14), ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правог основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио. Накнада штете се исплаћује запосленом у висини изгубљене зараде, која се умањује за износ прихода које је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа.

Поштујући наведене правне норме, а код чињеница утврђених у поступку пред првостепеним судом, да је правоснажном пресудом Основног суда у

Лазаревцу П1 103/19 од 26.3.2019.године, поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду којим је тужиоцу престао радни однос и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, те да тужени тужиоцу није исплатио за утужени период разлику у заради, односно изгубљену зараду, правилан је закључак првостепеног суда да је остварен правни основ из члана 191. Закона о раду, за накнаду штете тужиоцу због изгубљене зараде за утужени период.

Ово из разлога, јер се ради о примањима која би тужилац остварио према редовном току ствари, да није било незаконите радње туженог, па је тужени у обавези да отклони правне последице које су настале у имовини тужиоца у утуженом периоду.

Стога је ожалбена пресуда потврђена у делу става првог изреке, за период од 15.11.2016. године до 31.7.2018. године, од 1.1.2019. године до 31.3.2019. године, и од 1.10.2019. године до 27.12.2019. године, с обзиром да је у том делу заснована на правилној примени материјалног права из члана 164. и 191. Закона о раду, а висина тужбеног захтева у том делу утврђена је на основу налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке, који парничне странке нису оспориле у погледу обрачунске тачности. Потврђена је у том делу и одлука о законској затезној камати за период од доласка туженог у доцњу, до исплате, јер су у том делу правилно примењене одредбе члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Како је одлука донета правилном применом одредби члана 191. Закона о раду и члана 2. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, потврђена је и одлука о уплати за тужиоца доприноса за социјално осигурање на досуђене износе, за период од 15.11.2016. године до 31.7.2018. године, од 1.1.2019. године до 31.3.2019. године, и од 1.10.2019. године до 27.12.2019. године, садржана у делу става првог изреке побијане пресуде.

Без утицаја је указивање туженог у жалби да је оштећени дужан да предузме оно што је у његовој моћи да смањи износ штете, а што се чини пријављивањем код Националне службе за запошљавање и активним тражењем одговарајућег запослења. Ово из разлога што основ за умањење накнаде штете, у смислу члана 191. став 9. Закона о раду, представља само приход стечен по основу рада, по престанку радног односа. Тужилац је у периоду од 27.8.2018. године до децембра 2018. године и од априла 2019. године до септембра 2019. године, обављао рад код другог послодавца, што говори у прилог томе да он јесте испуњавао обавезе незапосленог лица које активно тражи запослење, па нема доприноса тужиоца у настанку штете.

Како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност ожалбене пресуде у потврђеном делу, то их другостепени суд није посебно образлагао.

Међутим, одлука првостепеног суда у преосталом делу става првог изреке ожалбене пресуде се за сада не може прихватити, јер се не може сматрати

да је првостепени суд њеним доношењем правилно применио материјално право, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности, што је за последицу имало и пропуст суда да све битне чињенице правилно и поуздано утврди, а на које недостатке тужени основано указује у жалби.

Ово из разлога што је првостепени суд утврдио да је тужилац по престанку радног односа код туженог био запослен код другог послодавца, у периоду од 27.8.2018. године до децембра 2018. године, и од априла 2019. године до септембра 2019. године, за који период му је исплаћена зарада. Међутим, из налаза и мишљења судског вештака, који је суд прихватио, не произлази да је вештак приликом обрачуна изгубљене зараде, исту умањио за износ зараде остварене код другог послодавца. Како првостепени суд није разјаснио да ли су досуђени износи, за наведени период, умањећи за приход стечен по основу рада од другог послодавца, што је било неопходно учинити, како би се правилно утврдила висина штете, а како то прописује члан 191. Закона о раду, то је одлука у овом делу морала бити укинута, како за износ главног потраживања, тако и за одлуку о камати, као и за уплату доприноса, који као споредна потраживања прате судбину главног дуга.

Првостепени суд је пропустио да утврди колико деце има тужилац, с обзиром на чињеницу да тужбеним захтевом тражи накнаду за рођење трећег детета, док из доказа који је тужилац доставио, произлази да има једно дете. Такође, досуђујући накнаду за новогодишње пакетиће, остало је непотпуно утврђено чињенично стање на околности за колико деце и за који период је тражена ова накнада, при чему суд приликом досуђивања законске затезне камате на досуђени износ од 56.000,00 динара, од подношења тужбе, није одредио каматни почетак, јер није навео датум од када је камата досуђена. Осим тога, првостепени суд није утврдио да ли је тужени својим актима предвидео ове накнаде, као и њихову висину.

Такође, приликом доношења одлуке у делу враћања зајма у износу од 72.200,00 динара, са законском затезном каматом од 18.2.2017. године, остало је непотпуно утврђено чињенично стање на околности на име чега је зајам дат тужиоцу, у ком износу, каква је садржина Одлуке о отпису потраживања по основу зајма запосленима од 10.4.2017. године, о каквом је зајму реч, да ли је исти отписан свим запосленима и од када, те да ли се може применити и на овде тужиоца, а коју Одлуку је првостепени суд извео као доказ, али је није ценио у погледу наведених чињеница, због чега је остало непотпуно утврђено чињенично стање на околности које су од битног значаја за решавање ове правне ствари.

Стога је ожалбена пресуда морала бити укинута у преосталом делу става првом изреке.

Укинута је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке, јер одлука у том делу зависи од коначног исхода спора.

Ради тога, првостепени суд ће у поновном поступку, поступити по примедбама на које му је указано овим решењем, те ће правилном применом материјалног права употпунити утврђено чињенично стање у складу са примедбама овог суда и разјаснити све меродавне околности од значаја за пресуђење о преосталом делу потраживања тужиоца и правилном оценом свих доказа донети нову и на закону засновану одлуку, за коју ће дати јасне и аргументоване разлоге.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 390, 392. став 2, 401. тачка 3. и 165. став 4. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**